

De draak van Montey Morley

Voorwoord

Ik ben Montey geboren in een klein dorpje ver weg van de grote steden. Er gebeurt hier nauwelijks iets en feesten, de mensen hier weten niet eens wat dat is. Ik heb niet erg veel vrienden, meestal wordt ik gepest vanwege mijn punt oren. De jongens op school zeggen altijd "Jij bent zeker gevonden of je echte ouders hebben je gedumpt, die zullen zich wel schamen voor je" maar ik luister er eigenlijk nooit naar. Lekker boeiend wat hun denken, ik mag ze toch al niet. Ik loop vaak door het bos aan de rand van het dorp, soms hoor je dingen die je niet kent. Ik heb ooit een keer een paar pest koppen mee gelokt hier heen en bang dat ze waren ik lag in een deuk. Toen werd ik zestien en niet lang na mijn verjaardag overleed mijn moeder en mijn vader die kon het leven niet meer aan. En hij is dus mijn moeder gevolgd, waar na ik alleen achter bleef en toen zag ik een kans om te vertrekken uit dit saaie dorp. Ik had binnen enkele minuten mijn rugtas gepakt en toen ik het pad af liep heb ik niet meer om gekeken, eindelijk mijn vrijheid en weg van de pest koppen.

Hoofdstuk 1

Het begin van het avontuur

Montey is nooit bang geweest in het donkere bos, hij voelde zich er eerder thuis en op zijn gemak. Ook daarom verklaarde iedereen hem altijd voor gek, hij had altijd verhalen alleen niemand geloofde een woord van wat hij zei. Maar ooit op een dag zal hij bewijzen dat de wezens in zijn verhalen echt bestaan. Maar nu trekt hij eerst door het bos en schuilt in holle bomen als het regent of in een grot als die onbewoond is. Hij jaagt op konijnen, slangen en nog veel meer bos bewoners. Als je honger heb eet je alles wat je pakken kan, soms vangt Montey een fazant en hij vindt het ook heerlijk om te vissen. Montey maakt een vuurtje als het begint te schemeren en gaat er naast op de grond liggen, hij geniet van de stilte en s' nachts van de sterrenhemel. Hij wordt in de gaten gehouden, omdat hij zo nu en dan iets hoort bewegen en dat continu aan één kant. Maar hij besteedt er niet te veel aandacht aan, in de hoop dat het zich een keer laat zien. Hij gaat vissen en pakt een zelf gemaakte hengel die in zijn zelf gemaakte hut staat. Het is vijf minuten lopen naar de oever en gaat onder een grote boom zitten die gebogen staat over het water heen. Hij gooit zijn lijn uit en gaat heerlijk onder uitgezakt tegen de boomstam aan leunen. Hij wacht rustig tot er een vis bijt en dan slaat hij toe, Montey heeft er al snel genoeg vis voor zijn lunch. Hij loopt terug naar zijn hut en maakt een kampvuur, hij hangt de vis op aan een grote tak. Als het vuur hoog genoeg is maakt hij zijn vis er in klaar en gaat daarna lekker eten. Montey hoort geritsel in de bosjes en ziet dan twee oogjes die hem aan staren vanuit het gewas. Montey glimlacht en eet rustig door, dan gooit hij een stukje vis naar het wezen die na enkele seconden te voorschijn springt om de vis te eten. Zodra het wezen de vis heeft glipt hij weer het gewas in, Montey glimlacht en zegt: 'Je hoeft je voor mij niet te verstoppen hoor.' Montey gooit nog wat vis naar hem toe en zodra hij klaar is met eten loopt hij terug naar de oever om zijn handen te wassen en loopt dan weer rond om te kijken of zijn avond eten ergens rond loopt. Hij hoort weer geritsel in het gewas achter zich en kijkt om, dan valt hij en komt het wezen van schrik te voorschijn. Montey kreunt van de pijn en kijkt het wezen recht in zijn ogen aan die hem bezorgt aan kijkt en dan zegt hij: 'Het gaat wel hoor.' Het wezen lijkt wat opgelucht te kijken als Montey op staat en mank naar zijn hut loopt. Het wezen volgt hem en blijft van af vandaag elke dag bij hem. En elke dag groeit het vertrouwen net zoals het kleine wezen steeds groter wordt. Tegenwoordig jagen ze samen en luieren samen, eigenlijk doen ze alles samen. En hij heeft nog geen naam, dan komt er een reiziger langs en kijkt vreugde vol naar de grote draak en zegt: 'Zij is mooi, hoe heet ze?' Ik kijk de reiziger verbaasd aan en zegt: 'Ze, ik wist niet dat dit wezen een vrouw was en ze heeft nog geen naam.' De vrouwelijke reiziger kijkt Montey aan en zegt: 'Je heb werkelijk een pracht exemplaar, een echt mooie vrouw en beschermend.' Ik denk even na en kijk het wezen aan en dan zegt de vrouwelijke reiziger: 'Het wezen is een draak, ze is heel zeldzaam en gaat alleen naar haar zielsverwant.' Montey kijkt bewonderend naar het wezen, wat een draak blijkt te zijn en zegt fluisterend: 'Manika..., jij bent Manika.' De reiziger kijkt Montey met een glimlach aan en zegt: 'Ze is inderdaad een juweel.' De draak die net Manika is benoemd buigt haar hoofd en laat zich aan halen. Montey kijkt haar recht in haar schitterende ogen aan en zegt: 'Manika-kani, mijn zielsverwant en vriendin.' Manika betekent juweel en Kani betekent meisje. Manika-kani kijkt Montey aan als of ze tevreden glimlacht terwijl hij tevreden over haar bek wrijft. 'Ik zal haar maar lief hebben als of het je vriendin is, want ze is duidelijk dol op jou,' zegt de reiziger vriendelijk terwijl ze verder loopt en niet meer om kijkt. Dan bedenkt Montey zich in eens dat hier normaal geen andere mensen komen dan alleen hij en zegt: 'Waar kom je vandaan?' De reiziger blijft staan en zegt: 'Ik kom uit Donkerdorp en zoek het licht.' Even blijf ik verbaasd staan en zeg: 'Wat voor licht..., een speciaal licht?' De vrouwelijke reiziger glimlacht vriendelijk en zegt:

'Ja, een heel bijzonder licht en heel waaks..., hij heet Aiden-akira en hij staat voor klein vuur en intelligent.' Montey kijkt haar even verbaasd aan en zegt: 'Is hij ook een draak?' De reiziger glimlacht en knikt vriendelijk. 'Ik heb hier wel meerdere draken gezien..., hoe ziet Aiden-akira er uit?' Ze glimlacht en zegt: 'Een draak die zich aan je laat zien is jouw beschermer, net als Manika-kani is zij de enige die er voor jou zal zijn.' Montey trekt zijn wenkbrauwen op en zegt: 'En hoeveel kan je er hebben?' De reiziger glimlacht een beetje spottend en zegt: 'Meestal één..., maar volgens de verhalen van mijn groot vader kan je er meerdere hebben gezien. En dat zou kunnen betekenen dat ze je aanbidden en werkelijk alles voor je zullen doen, wat je ze allemaal al niet kan laten doen.' Montey kijkt nog verbaasder en zegt: 'Aanbidden, dingen laten doen..., ik heb ze nog nooit iets opgedragen.' Ze kijkt hem aan en zegt: 'Dat kan betekenen dat ze je beschermen tegen alles zonder dat je iets hoeft te zeggen.' Het blijft even stil en dan zegt de reiziger: 'Hoe lang ben je al hier in de bossen van Draken vallei?' Montey is nog steeds verbaasd en zegt: 'Mijn dorp is aan de andere kant en ik kwam hier al van af kleine peuter.' Ze krijgt grote ogen en zegt: 'Ben jij daar geboren?' Montey knikt overweldigend en zegt: 'Ja, hoezo?' 'Weet je in welk dorp je geboren bent..., in het Drakendorp,' zegt de reiziger helemaal opgewonden. Montey kijkt haar verbaasd aan en zegt: 'Ja en dan?' De reiziger kijkt hem aan en zegt: 'Montey van het Drakendorp snapt het niet..., ik zal me eerst maar voor stellen.' Ze geeft Montey een hand en zegt: 'Ik heet Gaya.' 'Ik ben Montey,' zegt Montey verbaasd. Gaya glimlacht en zegt: 'Oké laten we gaan zitten bij het vuur, het is een lang verhaal.' Montey knikt en kijkt naar Manika-kani die rustig naast het kampvuur ligt. Maar wel continu haar ogen op het bos gericht houdt. 'Jouw naam betekent ook iets,' zegt Gaya met een glimlach en Montey kijkt haar verbaasd aan, dan zegt ze: 'Het betekent machtig...' Montey kijkt haar aan en zegt: 'Ook toevallig dat het nog iets betekent.' Gaya schud haar hoofd en zegt: 'Nee dat is geen toeval, ze hebben die naam voor je uitgekozen omdat je wel machtig zal zijn en zo niet dan wordt je dat wel.' Montey kijkt Gaya nog steeds verbaasd aan en zegt: 'En waarom dan?' Ze glimlacht en zegt: 'Omdat er voor jouw geboorte een reden is.' Montey kijkt haar nog steeds aan en dan zegt Gaya: 'Jij bent een draken hoeder, die zijn bijna uitgestorven en daarom hebben je ouders je verwekt.' Montey moet het nog even goed laten bezinken en zegt: 'Heet het dorp daarom Drakendorp?' Gaya knikt en zegt: 'Ja, alleen niet iedereen gelooft in draken en ik denk dat jij daarom al van af klein jochie hier in het bos rond dwaalde. Je voelde je zeker thuis?' Montey knikt en zegt: 'Maar hoe weet jij dat, je bent ongeveer net zo oud als mij?' Weer glimlacht Gaya en zegt: 'Ik ben wel een paar jaar ouder, ik ben zo oud dat ik drie generaties van jou familie ken.' Montey kijkt haar bedenkelijk aan en zegt: 'Dus je bent nu driehonderd tweeëntwintig?' Gaya lacht om zijn verbaasde gezicht en knikt tevreden met de reactie van Montey en hij zegt: 'Wat betekent jouw naam?' Ze glimlacht en zegt: 'Als ik je die zeg weet je gelijk wat ik hier in het bos doe..., mijn naam betekent moeder van de bossen.' Montey is even stil en zegt: 'Ben jij de moeder van de bomen en zo?' Ze glimlacht en zegt: 'Zo iets, ik bescherm het bos net als een moeder over haar kroost zal doen het beschermen en bewaken.' Het is al donker en dan zegt Montey: 'We moeten nog eten..., ga je mee naar mijn hut?' Gaya staat met een glimlach op en zegt: 'Ja, ik heb wel trek.' Montey blijft in eens stil staan en zegt: 'Sorry, het is één van de bosbewoners.' Gaya glimlacht en zegt: 'Jij neemt alleen genoeg om te eten, dat is niet erg.' Montey zucht opgelucht en loopt samen met Gaya naar zijn hut en bereid wat te eten voor. Ze kijkt naar hem en zegt: 'Jij heb veel goede eigenschappen.' Montey kijkt verbaasd naar Gaya en zegt: 'Zoals?' Ze glimlacht en zegt: 'Je zou een goede echtgenoot zijn en je bent een goede strijder al zie je dat niet, jij bent iemand die voor andere zorgt en een ander red.' Montey glimlacht en zegt: 'Dat heb je zeker van Amaru.' Gaya glimlacht weer en zegt: 'Ja, ook.' Montey kijkt weer heel verbaasd naar Gaya en zegt: 'Wie nog meer?' Gaya grijnst en zegt: 'Van bijna iedereen die jij ooit heb geholpen, al vanaf dat je een kleuter was.' 'Zelfs ik weet

dat niet meer,' zegt Montey verbaasd en niet begrijpend wat ze nu allemaal zegt. Montey geeft haar een stuk wild zwijn en gaat ook zitten, ze eten rustig hun eten op en genieten dan van de rust. Het is al laat en Gaya zegt: 'Ik moet maar weer eens gaan, want zo vind ik Aiden-akira natuurlijk niet.' Montey denkt even diep na en hoort in eens een stem in zijn hoofd die zegt: 'Ik ga Aiden-akira zoeken, maar houd Gaya hier ze loopt gevaar.' Montey kijkt om zich heen en zegt dan in zijn hoofd: 'Ja, ga maar Manika-kani, blijf niet te lang weg.' Gelijk schiet Manika-kani de lucht in, ze cirkelt even boven Montey en Gaya en vliegt dan weg. Gaya kijkt Montey vragend aan en hij zegt: 'Je kunt beter hier blijven..., je loopt gevaar.' Gaya kijkt hem grijnzend aan en zegt: 'Ik loop altijd gevaar, de enige die mij kan helpen is Aiden-akira.' Montey denkt even diep na en zegt: 'Ik kan misschien Amaru roepen.' Gaya glimlacht en zegt: 'Is dat de enige draak die je kent?' Montey denkt na en zegt: 'Nee, ik weet dat Amaru in de buurt is.' Montey concentreert zich en probeert telepathisch met Amaru te communiceren en het lukt, want hij antwoordt: 'Ik kom.' Binnen enkele minuten staat Amaru voor hun neus en zegt: 'Amaru, je bent gekomen.' Amaru sluit zijn ogen en legt zijn kop voor de voeten van Montey. Dan spreekt Amaru telepathisch tegen Montey en zegt: 'Je heb mij leven gered meester.' Montey telepaat ook weer met Amaru en zegt: 'Kom mijn vriend, vrienden helpen elkaar.' 'Wat kan ik voor u doen?' vraagt Amaru vriendelijk. 'Heb je nog iets gezien of gehoord in het bos?' vraagt Montey hem. Amaru schudt zijn kop zacht en zegt: 'Zoeken jullie Aiden-akira?' Even kijken Montey en Gaya elkaar verbaasd aan en knikken dan. 'Maak jullie klaar voor de reis, ik breng jullie zo ver als ik kan,' zegt Amaru serieus. Montey en Gaya nemen niet veel mee, een pijl en boog. En natuurlijk een speer en een zwaard, Gaya draagt alleen een kleine dolk bij zich. Ook nemen ze een klein beetje eten mee en als ze dan echt moeten eten dan zal Montey wel weer jagen. Montey kijkt naar de lucht die al aardig donker is en roept telepathisch zijn draak Manika-kani: 'Manika-kani, kom maar terug.' Na een half uur strijkt Manika-kani naast Montey neer en legt haar kop voor zijn voeten op de grond. Montey aait over haar neus, want dat vindt ze altijd erg lekker. 'Het is al aardig donker, wanneer vertrekken we?' vraagt Gaya. Montey denkt even na en zegt: 'Morgen vroeg als de zon net op komt.' 'Dan kunnen we beter gaan slapen,' zegt Gaya met een glimlach. Montey knikt en zegt: 'Ja, dat is inderdaad een goed idee.' Hij gaat naast het kampvuur liggen, terwijl Manika-kani naast hem gaat liggen en beschermend het bos in blijft kijken. Gaya kijkt naar Amaru die al bij het vuur ligt en net als Manika-kani het bos in kijkt. Gaya gaat bij Amaru zijn staart liggen die hij als een deken om haar heen wikkelt. Montey en Gaya vallen in slaap, terwijl Manika-kani en Amaru nog altijd op letten of ze niets verdachts in het bos zien. De volgende ochtend wanneer de zon net op komt maakt Manika-kani Montey wakker en Amaru maakt Gaya wakker. Ze staan op eten vlug wat en gaan dan op pad, Manika-kani en Amaru vliegen boven hen en houden telepathisch contact met elkaar. Gaya houdt ook contact met Amaru, alleen weet Montey niet dat zij dat ook kan. Na een uur stilte komen ze bij een beekje en kijken of er geen aanwezigheid is. Het ziet er rustig en verlaten uit, ze lopen naar de drink plek en roepen Manika-kani en Amaru ook om te drinken en even te rusten. Ze nemen een kleine snack, na enkele minuten lopen ze weer verder en de draken willen ook even hun benen strekken en hun vleugels laten rusten. Na nog enkele uren horen ze lawaai steeds dichterbij komen, ze schuilen achter een paar dicht op elkaar gegroeide bomen en kijken naar het geen wat dichterbij komt. Montey knijpt met zijn ogen om scherper te kunnen zien en herkent de vage vlek die dichterbij komt, het zijn twee reuzen van het Giganteiland. Wat doen die hier in het bos, die komen hier normaal niet. Ze komen steeds sneller naar Montey en Gaya, Montey moet nu iets bedenken en stuurt Manika-kani er op af om ze het bos uit te jagen naar hun eigen eiland. Manika-kani kan het nog niet alleen af omdat ze ook nog niet helemaal volgroeid is en sterk genoeg is. Daarom stuurt Montey Amaru om haar te helpen, na een uur hebben ze de reuzen van ons eiland terug naar hun eigen eiland gestuurd. Montey roept Manika-kani terug en ook Amaru komt terug. Ze lopen

weer verder en horen dan iets huilen en kreunen. Ze lopen zachtjes dichterbij en zien nog steeds niets, ze kijken goed om zich heen. Het geluid is niet hard en het is zelfs een beetje piepend, dan ziet Gaya iets glimmen tussen de bladeren. Ze haalt voorzichtig de blaadjes aan de kant en ziet een wezen zachtjes huilen. Ze glimlacht van voldoening en zegt: 'Dit heb ik je altijd al willen laten zien, omdat jij altijd geloofde in andere wezens.' Montey kijkt haar verbaasd aan en kijkt tussen de bladeren en zegt: 'Dat is een elf.' De elf kijkt op en zegt: 'Alleen maar een elf?' Zegt het schepsel in tranen. 'Zo bedoel ik het niet, je bent heel bijzonder ik heb nog nooit een elf gezien,' zegt Montey verontschuldigend. De elf veegt haar tranen en zegt: 'Ben ik bijzonder?' Montey glimlacht en zegt: 'Ja natuurlijk en dat niet alleen, je bent ook heel mooi.' De elf giechelt nu een beetje en zegt: 'Jij bent ook wel schattig.' Montey glimlacht en zegt: 'Hoe heet je eigenlijk?' Het elfje kijkt Montey een beetje verlegen aan en zegt: 'Ik heet Lolita.' Montey glimlacht en zegt: 'Ik ben Montey en ik wilde graag weten waarom je huilt?' De elf kijkt hem nog altijd verlegen aan en zegt dan: 'De reuzen van het Giganteiland..., die reuzen hebben mijn moeder..., snik...' Montey doet een arm om haar heen en zegt: 'Oké, rustig maar ik ga ze halen.' Lolita kijkt hem verbaasd aan en zegt: 'Meen je dat?' Montey knikt en zegt: 'Ik ga ze halen.' Lolita is nog steeds niet zeker en zegt: 'Maar het is daar echt heel gevaarlijk.' Montey glimlacht en zegt: 'Ja dat weet ik..., het komt wel goed.' 'Oké, hebben jullie al honger?' vraagt Lolita die duidelijk wil helpen met iets nuttigs. Gaya glimlacht vriendelijk en zegt: 'Een beetje wel.' Montey knikt en Lolita is er vandoor voordat ze a kunnen zeggen. 'Weet je wel wat je doet..., ken je genoeg draken die jou helpen?' vraagt Gaya terecht bezorgd. Montey glimlacht en zegt: 'Ja, ik denk van wel en anders komen we die wel tegen.' Montey is zelfverzekerd en Gaya is daar wel blij mee, maar ze weet ook dat hij wel op zijn hoeden moet zijn.

Hoofdstuk 2

De reis naar Giganteiland

We wachten rustig op Lolita, terwijl nu Manika-kani en Amaru even hun ogen dicht doen om zo tot rust te komen. Montey loopt af en toe heen en weer, Gaya heeft haar ogen gesloten. Maar slapen doet ze niet, ze kijkt met de ogen van de vogels die van boom naar boom vliegen. Gaya is natuurlijk niet opper machtig, maar ze heeft wel een gave. Gaya betekent moeder van de bossen en elke Gaya heeft een andere eigen gave net als zij. Ze kan communiceren met de bosbewoners en door hun ogen zien wat hun zien. Lolita komt terug met elfen voedsel dat een lekker maar eigenaardig smaakje heeft. Manika-kani en Amaru hebben een uurtje kunnen rusten en worden nu wakker, omdat ze weer verder gaan. De weg naar Giganteiland is nog lang dus hebben ze nog wel een paar dagen nodig om er te komen. Ze moeten goed plannen wanneer ze rusten en eten, maar natuurlijk ook wanneer ze rusten om beurten natuurlijk. Ze lopen al weer enkele uren in stilte en het begint donker te worden. Montey heeft onderweg nog een bosbewoner gevangen om te eten, het is precies genoeg voor hen drie. De draken gaan zelf op jacht en zijn binnen een half uur terug, terwijl Montey een kampvuur heeft gemaakt. Montey, Gaya en Lolita zitten rond het kampvuur om zich warm te houden, de draken cirkelen rond boven de bomen. Lolita gaat hoog tussen de bomen zitten, waar ze zich veilig voelt en Gaya zit tegen Montey aan met haar cape om zich heen geslagen. Na enkele minuten als ze een beetje warm is valt ze in slaap, Montey kijkt naar haar en glimlacht. Zo zitten ze enkele uren, terwijl Montey de lucht in staart en zo nu en dan om zich heen kijkt. Manika-kani en Amaru zijn naast hen neergestreken en nu kan Montey ook even zijn ogen te rusten geven. Maar zodra de zon weer op komt gaan zijn ogen open, verbaasd kijkt hij om zich heen en ziet Lolita met een glimlach naar hem staan kijken en zegt: 'Zo lekker geslapen?' Montey staat op en zegt: 'Ja en jij ook in de bomen?' Lolita glimlacht vrolijk en zegt: 'Ja ik wel en geen last van de grond bewoners die warme plekjes op zoeken.' Montey kijkt naar zijn armen en benen, als hij ziet wat ze bedoelt moet ook hij lachen en zegt: 'Hebben we elkaar geholpen.' Gaya kijkt op en zegt: 'Ben je weer zo behulpzaam.' Nu liggen ze helemaal in een deuk, Lolita heeft al ontbijt gemaakt en gaan nu rustig eten. Als ze klaar zijn lopen ze even langs een beekje om hun gezicht te wassen en hun mond te spoelen als ze in eens een grote gele draak zien oprijzen tussen de bomen. Heel even kijkt hij kwaadaardig en schiet dan in eens de lucht in. Montey, Gaya en Lolita turen door de lucht, maar ze zien de fel gele draak niet en dan in eens vangt Manika-kani een glimp op van de fel gele draak en zet de achtervolging in. Montey roept nog: 'Manika-kani, kom terug!' Maar het is al te laat, Manika-kani is nog altijd eigenwijs en suist achter hem aan. Montey en Gaya hebben al gezien hoe groot deze draak is en ze weten dus niet zeker of Manika-kani hem aan kan. En omdat deze draak zo groot is denken ze dat het een mannetje is, Gaya kijkt naar Montey en zegt: 'Hoe wil je hem vangen?' Montey denkt vlug na en zegt dan: 'Ik ga hem niet vangen, ik wil zijn vertrouwen winnen.' Montey maakt contact met Manika-kani en roept haar terug, met tegen zin komt ze terug en land teleurgesteld naast Montey neer. Ze kijkt hem teleurgesteld aan en dan zegt hij: 'Sorry dat ik je terug roep en ik weet wel dat je hem kan hebben, maar ik wil eerst weten wat hij kan en zijn zwakke plekken onder vinden. Ze lopen verder en de draak volgt hun de hele dag, waar ze ook gaan en of uitkomen. Hem afschudden zal niet lukken, Montey kijkt zo nu en dan naar boven en probeert ook wel eens om telepathisch contact te maken met de fel gele draak. Maar die laat het tot nu toe afweten en kijkt alleen naar beneden als Montey weer een poging waagt. Het is al laat in de middag en ze beginnen al honger te krijgen, zelfs de draken krijgen honger. Gaya heeft nog wat in een zakje meegenomen van het vlees wat ze gister hebben gebrad op het kampvuur, het is alleen niet genoeg. Montey kijkt even om zich heen en luistert aandachtig naar de

zachte geluiden om zich heen. Dan in eens pakt hij een mes en gooit die gericht naar de plek waar hij geritsel hoorde, wat nu volledig gestopt was. Montey gaat kijken en ziet dat hij reuzen konijn heeft gevangen en zegt: 'Dit is wel genoeg voor ons.' hij trekt zijn mes uit het konijn en gooit hem nog een keer een andere struik in, waar hij blijkbaar ook weer geluk heeft en een fazant tussen de struiken vandaan haalt. Daarna loopt hij een stukje het bos in en vangt twee zwijnen, hij komt troost terug lopen en zegt: 'Zo nu hebben we allemaal te eten.' Gaya glimlacht en zegt: 'Goed hoor, we zullen met jou niet om komen van de honger.' Lolita haalt zorgzaam de huiden van de bosbewoners er af en bewaard het om er kleding van te maken. Gaya neemt het vlees aan en hangt het boven het kampvuur. Het duurt niet lang voordat ze kunnen eten, daarna lopen ze nog ongeveer een kleine twee uur door en zoeken dan een plek om rustig te rusten. Zodat ze de volgende ochtend uitgerust verder kunnen, Montey kijkt omhoog en ziet nog altijd de gele draak die hen volgt. Montey denkt en probeert nogmaals contact te maken. Maar weer kijkt de draak naar beneden en vliegt dan weg. Ze hebben een grot gevonden en Gaya kijkt of deze onbewoond is en inderdaad er woont niemand. Ze gaan naar binnen, Lolita maakt een kampvuur en als ze gezetteld zijn gaan ze rond het kampvuur liggen en vallen in een diepe slaap. Behalve Montey die alleen maar aan de grote vel gele draak kan denken en uiteindelijk naar buiten loopt. Het is een heldere nacht en Montey ademt diep in, dan hoort hij in eens geritsel achter zich en draait zich om. Hij ziet twee grote rode ogen door de struiken gluren, dan ziet hij een staart en herkent het wezen. Montey glimlacht en probeert weer telepathisch contact te leggen met de gele draak, maar ook nu lukt het niet. Alleen krijgt Montey nu een gevoel door, hij gooit een stuk vlees bij de struiken en loopt dan weer weg. Enkele seconden later pakt de gele draak het vlees van de grond en Montey glimlacht, omdat hij dus wel weet wat ze van hem willen. Trots loopt hij terug naar de grot en gaat bij Manika-kani op haar staart liggen, ze slaat automatisch haar staart om hem heen en zo valt Montey vredig in slaap. Na enkele uren komt de zon op en net als gister heeft Lolita weer het ontbijt klaar gemaakt en maakt hen weer wakker. Montey en Gaya worden wakker en gaan hun gezicht wassen, daarna gaan ze rustig zitten en eten hun ontbijt tevreden op. Ze hebben nog weinig gesproken, maar dat is ook niet nodig. Want dit is goede stilte en op de één of andere manier voelen ze elkaar goed genoeg aan en weten ze precies waar ze heen moeten. Montey loopt even alleen terug naar de plek waar hij vannacht ook was en gooit weer wat te eten neer zonder te kijken of de draak er is. Zijn gevoel klopt, want de fel gele draak zit nog steeds op dezelfde plek. Montey loopt weer terug naar de groep en vervolgen hun tocht naar Giganteiland. Manika-kani vraagt hem waar hij alleen heen is gegaan en Montey zegt: 'Een goede vriend gegroet.' Manika-kani zucht waardoor er wat stoom uit haar neus komt en een flinke vlam uit haar bek, Montey kijkt haar verbaasd aan en zegt: 'Maak je niet druk, ik zal je niet laten vallen.' Manika-kani kijkt hem even door dringend aan en zegt: 'Misschien is die draak helemaal niet zo vriendelijk.' Montey glimlacht, omdat hij weet dat ze jaloers is en dan zegt hij: 'Jij bent mijn meisje.' Even lijkt het alsof Manika-kani bloost en vliegt dan achter Amaru aan hoog boven de bomen. Gaya komt naast Montey lopen en zegt: 'Je bent een echte casanova, maar je valt toch niet op draken?' Montey grijnst en zegt: 'Nee, maar ik houd van draken en ook van de andere wezens die een goed hart hebben.' Gaya glimlacht en zegt: 'Lolita en ik hebben ook een goed hart, alleen weten wij niet of er plek is in jouw leven voor één vaste vrouw.' Montey kijkt haar even verbaasd aan en zegt: 'Daar ben ik nu eigenlijk niet mee bezig, ik ben eigenlijk gewoon bezig met deze missie om Lolita's moeder te vinden.' Gaya kijkt even naar boven en maakt contact met Manika-kani en zegt: 'Jij zult altijd belangrijk blijven in zijn leven, alleen ooit zal hij moeten in zien dat hij zich moet voortplanten om de draken strijders te laten blijven bestaan en jij zult hem moeten aanmoedigen.' Manika-kani reageert niet op Gaya, maar ze heeft haar echt wel gehoord. Dan in eens wordt de rust verstoord door een grote wind vlaag en zien een grote vogel door de

wolken heen vliegen. Gaya glimlacht en zegt: 'We moeten gaan schuilen, het is de dondervogel en die moet even zijn frustraties kwijt.' Montey stuurt Manika-kani er op uit om een grot te vinden iets hoger gelegen. Na enkele minuten maakt ze contact en leidt ze hen naar een grot die iets hoger ligt zodat er geen water binnen kan komen. Het begint nu aardig te gieten en hollen naar de grot die gelukkig in de buurt is, al betekent dat niet dat ze droog zijn wanneer ze aankomen in de grot. Montey maakt gauw een kampvuur en gaan er allemaal omheen zitten. Lolita kijkt even om zich heen en zegt: 'Ik kan wel wat om ons droog te maken.' Montey kijkt Lolita verbaasd aan en zegt: 'Oké, doe maar.' Lolita concentreert zich en beweegt haar handen van boven naar beneden alsof ze danst, dan heeft ze haar handpalmen naar boven en beweegt ze langzaam naar beneden. Het is net alsof ze de hitte naar beneden trekt, ze doet haar ogen open en iedereen is droog. Ze glimlacht trots en zegt: 'Zo krijgt niemand longontsteking.' Montey glimlacht naar Gaya en zegt: 'Ik wist niet dat ze magie in zich had.' Lolita legt vlug haar hand op zijn mond en zegt: 'Dat woord mag je niet meer gebruiken als ik de daad verricht, want dan komt mijn vader er achter en ik mag nog geen magie gebruiken.' Montey knikt en zegt: 'Oké sorry, ik zal niets zeggen.' Lolita glimlacht en zegt: 'Gelukkig.' Ze gaan nu rustig zitten rond het kampvuur, de draken komen dicht naast hen liggen zodat ze hen warm kunnen houden met hun lichaamswarmte. Na een lange tijd wachten zijn ze in slaap gevallen en is de dondervogel opgehouden. Pas de volgende ochtend vroeg worden ze wakker en staan langzaam op. Het eten van gister middag eten ze nu als ontbijt en lopen daarna naar de dichtstbijzijnde rivier die hier enkele meters vandaan ligt. Ook Manika-kani en Amaru drinken wat bij de rivier en op de één of andere manier lijkt het wel of ze zich badderen. Na enkele minuten lopen ze verder en gaan weer richting Giganteiland waar ze de moeder van Lolita gaan zoeken. In eens duikt Montey in de bosjes en iedereen doet hem van schrik na, ze kijken hem allemaal gespannen aan. Hij doet zijn vinger voor zijn mond en wuift met zijn hand zodat ze laag blijven. Hij kijkt even net tussen de bosjes door en ziet een troep wolven, waarvan hij heeft gezien dat ze net naar die gedaante zijn verandert. Ze hebben ze gelukkig niet gezien of gehoord en opgelucht haalt Montey lucht. Ze staan op en lopen verder, Gaya komt naast hem lopen en zegt: 'Wat was er aan de hand, wat zag je net?' Montey kijkt haar aan en zegt: 'Het waren wolven.' Gaya kijkt hem even vragend aan en zegt dan: 'Gewoon wolven?' Montey kijkt Gaya serieus aan en zegt: 'Nee, maar dat wist je al.' Ze knikt en zegt: 'Even over de eerste berg ligt een wapen, dat je tegen vampiers kan gebruiken.' 'Dan gaan we daar heen, we moeten ons toch beschermen,' zegt Montey zelfverzekerd. Gaya glimlacht en zegt niets over de troep wolven die daar ook vaak zijn, zodat niemand hen kan doden. Want als iemand hen wil doden moeten ze eerst langs de wolven om bij het enige wapen te komen die hen kwaad kan doen. Vlak voor de berg nemen ze even een kleine rust pauze. Montey heeft onderweg een wild zwijn gevangen en Gaya enkele konijnen en fazanten. Ze gaan even zitten, terwijl Lolita de huiden er af haalt en Amaru het hout voor het kampvuur komt brengen. Manika-kani is in een sacherijngig bui en spuugt vlammen naar het kampvuur, Montey kijkt even verbaasd naar zijn met gezel en zegt dan telepathisch: 'Gaat het goed?' Manika-kani kijkt hem zwijgend maar woedend aan en de hete stoom komt uit haar neus zetten. Dan vliegt ze in een opwelling weg, Montey kijkt verbaasd naar Gaya en Lolita die ook verbaasd zijn en haalt dan zijn schouders op. Hij gaat heerlijk onder uit liggen met zijn hoed over zijn gezicht, dan in eens schiet hij over eind en zegt: 'Ik weet al waar ze last van heeft...' Gaya en Lolita kijken hem verbaasd aan en dan zegt hij: 'Ze wil mij niet delen, ze is jaloers!' Gaya grijnst en zegt: 'Dat kan kloppen, maar ze trekt wel bij.' Lolita roostert het vlees en geeft iedereen hun gedeelte, gelukkig hebben ze genoeg. Alleen de draken hebben waarschijnlijk hier niet genoeg aan en zullen zelf ook moeten jagen als hun buik nog niet vol zit. De fel gele draak komt elke dag dicht bij Montey die hem ook een stuk vlees toe gooit. Hij eet het dankbaar op en sluipt zachtjes weg. Montey grijnst en zegt: 'Hij twijfelt nog een heel klein beetje, het

duurt waarschijnlijk niet zo heel lang meer.' Gaya glimlacht en zegt: 'Je bent wel heel zelf verzekerd.' Dan komt Manika-kani in eens terug en buigt haar hoofd tot op de grond, als of ze zeggen wil dat het haar spijt. Montey praat lieve woordjes tegen haar en aait haar over haar neus. Het is net of ze spint net als een kat die tevreden geaaid wordt door zijn mens. Na een half uur staan ze op en lopen ze weer verder door de dichte bossen, ze blijven dicht bij elkaar vanwege de wolven die waarschijnlijk op het zelfde pat lopen om het wapen te beschermen. Na enkele minuten horen ze wat ritselen tussen de bosjes enkele meters bij ze vandaan. Montey, Gaya en Lolita duiken achter een paar andere bosjes en kijken er net over heen, om te zien wat er daar schuil gaat. Enkele seconden kijkt hij naar de plek en voelt dat het terug kijkt, hij grijnst terwijl hij zijn dolk pakt. Dan in eens gooit hij het recht in het dier en zegt: 'Zo nu hebben we vanavond weer te eten.' Hij pakt een dier uit de struiken, het is een wild zwijn en zo te zien een mannetje, want hij heeft hele grote slag tanden. Ze lopen weer rustig verder, na een klein uurtje komen ze aan bij de plek die Gaya bedoelde in haar verhaal. Hij kijkt even rond en ziet niets, al weet hij dat ze niet alleen zijn hij moet het er op wagen. Hij sluipt zachtjes tussen de struiken vandaan en kijkt rond, hij ziet nog altijd niets. Hij komt steeds dichterbij het wapen dat lijkt op een zwaard maar dan splinter dun. Nog enkele meters dan heeft hij hem, maar dan in eens staan er enkele wolven van de troep achter hem en de rest van de troep komt met Gaya en Lolita aan lopen die gedwongen worden mee te lopen. Montey kijkt om zich heen, maar ziet verder niemand. Dan komt de alfa wolf naar hem toe lopen met een grijns, zodat je al zijn wit gele tanden ziet glinsteren als of ze net gepoetst zijn. In eens verandert de alfa wolf van gedaante en is het nu een hele bleke man met een grijns op zijn gezicht. Waardoor zijn hoek tanden zichtbaar zijn, in eens begint er een lampje te branden bij Montey en zegt: 'Wat willen jullie?' De bleke man kijkt hem met een grijns aan en zegt: 'Ik en de rest willen dat je die zwaard laat liggen en... we hebben honger.' Montey probeert met Manika-kani te communiceren, maar omdat hij zich op twee dingen moet concentreren gaat het nog niet echt makkelijk. Maar dan in eens komt Manika-kani aan vliegen met Amaru op haar hielen, ze vliegen hard schreeuwend over de troep wolven heen die schrikken en Gaya en Lolita onbewaakt laten staan. Lolita kijkt lijk bleek om zich heen, Montey roept de draken en op dat moment komen de wolven weer terug rennen. Maar niet alleen, er zitten centauren achter ze aan die ze al aardig hebben verwond. Montey ziet een kans om het wapen van de grond te grissen. Hij springt er naar toe terwijl de alfa wolf op dat zelfde moment op hem springt en hem probeert te doden. Manika-kani ziet het en pakt het wapen die ze naar Montey gooit. Montey vangt het en van schrik stopt de wolf met zijn aanval, hij loopt langzaam achter uit. Montey staat op en zegt: 'Laat de troep stoppen met vechten en weg gaan nu het nog kan.' De alfa wolf loopt nog steeds naar achter, maar de rest van de wolven zijn onder tussen wel gestopt met vechten en lopen achter de alfa wolf aan het bos in. Als ze allemaal verdwenen zijn kijkt Montey om zich heen, terwijl Gaya en Lolita zich bij hem voegen. 'Gaat het, is iedereen in orde?' vraagt Gaya bezorgd. Lolita kijkt naar haar armen en benen, ze heeft niets. Montey loopt naar de groep centauren toe en ziet er enkele op de grond liggen. 'Je moet me doden, anders vallen er nog meer gewonden en dan vermenigvuldigen zij zich alleen maar,' zegt één van de gewonden centauren. Montey denkt even na en zegt dan: 'Lolita, ken jij een zonnen spreuk?' Lolita denkt even na en knikt dan overtuigt, Montey kijkt naar de centauren die gewond op de grond liggen en zegt: 'Ik wil jullie bedanken voor jullie hulp die als geroepen kwam..., we zullen jullie dapperheid nooit vergeten en jullie volk steunen.' De centauren knikten en buigen hun hoofd, Montey geeft het teken aan Lolita die de spreuk direct uit voert. De zon komt tussen de bladeren door en wordt sterker, de centauren schreeuwen het uit van de pijn. Maar na enkele seconden is het weer dood stil en zijn ze tot as vergaan. Dan komt de rest van de groep die geen schrammetje hebben, Montey kijkt hen aan en zegt: 'Ik wil jullie dappere broeders nogmaals bedanken en als jullie hulp nodig

hebben moeten jullie alleen fluiten.' Ze knikken en dan komt er één uit de groep naar voren en zegt: 'Waar moeten jullie heen?' 'Naar Giganteiland,' antwoordt Montey op een vragende toon. De jongen centaur haalt een zakje onder zijn riem vandaan en gooit het naar Montey die het opvangt. Montey kijkt de jongen centaur vragend aan en die grijnst en zegt: 'Op het moment dat je hulp nodig heb, kan je het ook aan de geesten wereld vragen.' Montey glimlacht en zegt: 'Oké, dat is ook weer eens iets anders.' De jongen centaur en zijn vrienden glimlachen breed, omdat ze begrijpen dat hij eigenlijk niet snel om hulp zal vragen. En dan al zeker niet van de geesten wereld. Na enkele minuten nog te hebben gesproken met de centauren vertrekken ze met wat eten voor onderweg, dat ze van hun nieuwe vrienden hebben gehad. 'Je was wel moedig hoor,' zegt Lolita die een beetje begint te blozen. Montey kijkt Lolita even verbaasd aan en moet dan van binnen lachen, omdat ze helemaal begint te kleuren maar hij zegt: 'Dank je wel, laten we nu maar opschieten voor je moeder.' Ze knikt en loopt weer met Gaya enkele passen achter Montey.

Hoofdstuk 3

De fel gele draak Azer

Al een poos hebben we de fel gele draak niet meer gezien, maar Montey wacht rustig af tot hij zich weer laat zien. Want mijn gevoel zegt dat hij altijd in de buurt is. Manika-kani komt naar beneden en gaat bij een de oever verderop wat water drinken, ook Amaru volgt. Nadat ze wat hebben gedronken krijgen ze een snack van Montey die hen beide gedroogd vlees toe gooit. Ze eten het dankbaar op en vliegen dan weer door de bomen de lucht in, waarnaar ze niet zichtbaar meer zijn. Gaya kijkt naar de lucht waar de draken verdwenen en zegt: 'Manika-kani voelt dat er onraad aankomt, ze is onrustig en gespannen.' Montey knikt en zegt: 'Dat dacht ik ook al te zien, maar ik zal ook moeten jagen.' Gaya knikt en zegt: 'Pas op voor elk geluid, er schuilt hier onraad.' Montey knikt en zegt: 'Ik zal voorzichtig zijn, maar we moeten toch eten en ik geloof dat we toch wel in de gaten woorden gehouden.' Gaya knikt en zegt: 'Ja, dat geloof ik ook wel.' 'Hier neem dit, voor als ze terug komen en Manika-kani zal jullie ook in de gaten houden,' zegt Montey zelfverzekerd. Gaya neemt het wapen aan en gaat bij het kampvuur zitten dat Lolita net heeft gemaakt, zodat de meest gevaarlijke wezens weg blijven. Montey loopt gewapend het donkere bos in en komt na een dik uur terug met twee everzwijnen en een hert. Ook heeft hij nog enkele fazanten gevangen om er gedroogd vlees van te maken, als snack voor onderweg. Lolita haalt de huiden van de bosbewoners er af en maakt het vlees schoon. Montey wast zich even verderop in het water en gaat dan weer bij het kampvuur zitten, hij probeert telepathisch contact te maken met Manika-kani. 'Manika-kani, als je niets ziet kan je terug komen. We gaan straks eten,' zegt Montey vriendelijk. Manika-kani reageert bijna niet ze zegt: 'Oké, we komen er aan.' Montey gaat zitten en kijkt om zich heen en hij vindt het hier wel erg stil. Hij kijkt nogmaals om zich heen en ziet iets staren in de bosjes enkele meters verder op. Montey staat op en loopt er heen met getrokken wapen, hij sluipt heel zacht. Maar zodra hij bij de bosjes is zijn de ogen verdwenen en is het weer doodstil. Montey loopt terug naar de plek bij het kampvuur waar hij net zo lekker zat en gaat dan weer zitten. Gaya kijkt hem aan en zegt: 'Niet alles in dit bos is echt en niet alles is begripvol.' Montey kijkt haar even verbaasd aan en zegt: 'Waarom praat jij altijd in raadsels?' Gaya kijkt hem met een glimlach aan en zegt: 'Ik ben duidelijk genoeg.' Gaya kijkt Lolita aan die knikt overtuigend en zegt: 'Je heb hier in het bos dingen en geuren waar je van gaat hallucineren en er zijn hier dingen in het bos, wezens weet je nog.... en die hebben geen begrip voor je aandoening.' Montey kijkt ze nu om beurten verbaasd aan en zegt: 'Oké nou fijn dat er iemand is die je begrijpt.' Dan komt Manika-kani en Amaru in eens en landen vlak bij de oever waar ze zich op hun manier even wassen en gaan dan naast het kampvuur liggen. Montey geeft ze beide een everzwijn en zegt: 'Jullie hebben dit verdiend, maar als jullie buik niet vol is dan zal je zelf nog even moeten jagen.' De draken lijken hem te begrijpen en gaan lekker liggen om hun eten op te eten. Het is al aardig donker nu en weer ziet hij iets bewegen, hij loopt naar de bosje met een getrokken mes. Dan hoort hij zachtjes zingen en volgt het geluid, maar dan in eens ziet hij een reusachtige bloem tevoorschijn komen die naar hem hapt. Van schrik springt hij achteruit, dan komt Lolita te voorschijn en zegt een spreuk: 'Carnivoro carnivoro é adesso vegetariano!' De plant houdt onmiddellijk op met zijn aanval en begint blaadjes van de grond te eten, Montey kijkt Lolita aan en zegt: 'Wat heb je nu gedaan?' Lolita glimlacht en zegt: 'Ik heb van een vleeseter een vegetariër gemaakt, je had ook moeten luisteren.' Montey kijkt haar verbaasd aan, omdat ze een beetje geïrriteerd reageerde en zegt: 'Oké sorry en bedankt voor je hulp.' Lolita glimlacht en zegt: 'Er zijn hier geuren die je niet ruikt maar je gaat er van hallucineren en planten zoals die vleesetende planten scheiden die stoffen af en de rest ken je al.' 'Sorry, ik snap soms niets van wat Gaya zegt en...' zegt Montey die zijn zin niet kan afmaken. 'Omdat je niet luistert, als jij je